

SEKSIONI I TRETË

ÇËSHTJA ÇELA KUNDËR SHQIPËRISË

(Kërkesa nr. 73274/17)

VENDIM

Neni 6 § 1 (civil) – Rrëzimi i ankesës kushtetuese për shkak të zbatimit të paparashtuar të afatit të ri katërmujor të vendosur pas dorëzimit të ankesës, duke e privuar kërkesin nga e drejta për t'iu drejtuar gjykatës – Interpretimi i Gjykatës Kushtetuese për kufizimet procedurale në kundërshtim me parimin e sigurisë juridike – Mungesa e legjislacionit të qartë dhe i praktikës gjyqësore, në lidhje me pikënisjen e përlogaritjes së afatit të ri kohor – Barrë joproporcionale ndaj kërkesit

STRASBURG

29 nëntor 2022

PËRFUNDIMTAR

28.2.2023

Ky vendim është bërë përfundimtar, sipas nenit 44 §§ 2 të Konventës. Ai mund të bëhet objekt i një rishikimi redaktues.

Në çështjen Çela kundër Shqipërisë,

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë) e mbledhur si një Dhomë e përbërë nga:

Pere Pastor Vilanova, *kryetar,*

Georgios A. Serghides,

Jolien Schukking,

Darian Pavli,

Peeter Roosma,

Ioannis Ktistakis,

Andreas Zünd, *gjyqtarë*

dhe Milan Blaško, *sekretar i Seksionit,*

Duke mbajtur në konsideratë:

kërkesën (nr. 73274/17) kundër Republikës së Shqipërisë paraqitur pranë Gjykatës, në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (“Konventa”) nga një shtetas shqiptar, z. Pëllumb Çela (“ankuesi”), më 9 tetor 2017;

vendimin për të vënë në dijeni qeverinë shqiptare (“Qeveria”) për ankesën, në lidhje me të drejtën e tij për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese dhe për deklarimin e pjesës tjetër të kërkesës të papranueshme;

vërejtjet e palëve;

Pasi diskutoi me dyer të mbyllura më datë 8 nëntor 2022,

Shpall vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në po atë datë.

HYRJE

1. Çështja konkrete ka të bëjë me të drejtën e kërkesit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese, e cila e ka shpallur ankesën e tij kushtetuese të papranueshme, pasi ajo ishte dorëzuar jashtë afatit. Problemi kryesor në çështjen konkrete është nëse afati i ri katërmujor, për paraqitjen e një ankese kushtetuese, do të zbatohej për çështjen e kërkesit.

FAKTET

2. Kërkuesi ka lindur në vitin 1953 dhe jeton në Tiranë. Ai u përfaqësua nga z. S. Hazizaj, avokat i cili e ushtron profesionin e tij në Tiranë.

3. Qeveria u përfaqësua nga agjenti i saj i asaj periudhe, znj. O. Bela, dhe më pas nga z. O. Moçka, nga Avokatura e Shtetit.

4. Faktet e çështjes mund të përmbliidhen, si më poshtë.

5. Në një datë të papërcaktuar, një palë e tretë, A.A., paraqiti një padi pranë Gjykatës së Rrethit Tiranë kundër kërkuesit dhe kompanisë Çela-X sh.p.k., në të cilën kërkuesi ishte pronar i vetëm, duke kërkuar që kërkuesi të lironte disa mjedise të caktuara; pala e tretë kërkonte edhe dëmshpërblim. Gjatë procesit në gjykatën e shkallës së parë, ndaj të paditurve u ngritën padi të tjera nga dy kompani. Më 6 tetor 2014, Gjykata e Shkallës së Parë la në fuqi paditë e sipërpërmendura. Më pas, kërkuesi dhe i pandehuri tjetër apeluan në Gjykatën e Lartë, e cila e rrëzoi apelimin më 11 nëntor 2016.

6. Më 2 qershor 2017, kërkuesi dhe i padituri tjetër paraqitën një ankesë kushtetuese, ankesë e cila u shpall e papranueshme nga Gjykata Kushtetuese më 29 qershor 2017, si ankesë e dorëzuar jashtë afatit katërmujor, duke e nisur përlllogaritjen nga data 11 nëntor 2016, kur u miratua vendimi i Gjykatës së Lartë.

KUADRI LIGJOR PËRKATËS

Ligji nr. 8577 për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë (GJKSH).

7. Neni 30 i ligjit për Gjykatën Kushtetuese, i datës 10 shkurt 2009 (i cili ishte në fuqi përpara ndryshimeve të bëra në këtë ligj, teksa ndryshimet hynë në fuqi në nëntor 2016) parashikon, si më poshtë:

Neni 30

“1. Paraqitja e një ankesë në Gjykatën Kushtetuese do t’u nënshtrohet afateve të parashikuara në ligj.

2. Një ankesë e paraqitur nga një individ në lidhje me një shkelje [të pretenduar] të së drejtës së tij kushtetuese nuk mund të paraqitet më vonë se dy vjet nga momenti kur ka ndodhur shkelja [e pretenduar]. Nëse ligji parashikon një mjet juridik, individ i mund të paraqesë një ankesë në Gjykatën Kushtetuese pas shterimit të të gjitha mjeteve juridike për mbrojtjen e të drejtave të tij. Në të tilla raste, afati për paraqitjen e një ankesë është dy vjet nga data e shpalljes së vendimit të organit të shkallës së parë.”

8. Ligji nr. 99/2016, i datës 6 nëntor 2016, i botuar në Fletoren Zyrtare nr. 2010, datë 8 nëntor 2016, ndryshonte GJKSH-në. Neni 30 i ligjit për GJKSH u shfuqizua. Neni 71(a), një nen i ri në ligjin për GJKSH-në shkurtonte afatin për paraqitjen e një ankesë individuale kushtetuese nga dy vjet në katër muaj “nga konstatimi i cenimit” [të një të drejte ose lirie kushtetuese]. Neni 86(3) i ligjit nr. 99/2016 parashikonte, se neni 71(a) i ligjit për GJKSH duhej të hynte në fuqi më 1 mars 2017. Ligji nr. 99/2016 si i tillë hyri në fuqi pesëmbëdhjetë ditë pas publikimit të tij në Fletoren Zyrtare (neni 88) më 23 nëntor 2016.”

LIGJI

I. SHKELJE E PRETENDUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

9. Kërkuesi u ankua se e drejta e tij për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese ishte shkelur në kundërshtim me nenin 6 § 1 të Konventës, pjesa përkatëse e së cilës parashikon, si më poshtë:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht... nga një gjykatë... në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile...”

A. Pranueshmëria

10. Qeveria parashtroi se kërkuesi kishte shpërdoruar të drejtën e tij për të bërë një kërkesë, por nuk paraqiti ndonjë argument në lidhje me këtë aspekt.

11. Kërkuesi nuk ra dakord.

12. Gjykata vëren se kundërshtimi i Qeverisë është i paargumentuar dhe duhet të rrëzohet.

13. Gjykata vëren se kjo ankesë nuk është as e pambështetur në fakte dhe as e papranueshme për ndonjë nga shkaqet e listuar në nenin 35 të Konventës. Për këtë arsye, ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

B. Meritat

1. Parashtrimet e palëve

a) Kërkuesi

14. Kërkuesi argumentoi se nuk ekzistonin rregulla të qarta në lidhje me përlogaritjen e afatit për paraqitjen e një ankese kushtetuese. Veçanërisht, asnjë parashikim nuk përcaktonte se afati kohor duhej të përlogaritej duke nisur nga data në të cilën ishte miratuar vendimi i Gjykatës Kushtetuese. Ai parashitroi se në çështjen e tij do të duhej të ishte zbatuar afati i mëparshëm dyvjeçar për paraqitjen e një ankese kushtetuese, pasi vendimi i Gjykatës Kushtetuese ishte miratuar më 11 nëntor 2016 – që do të thoshte përpara datës 1 mars 2017, kur kishte hyrë në fuqi afati i ri katërmujor. Për këtë arsye, ankesa e tij kushtetuese paraqitur më 2 qershor 2017, ishte paraqitur brenda afatit të parashikuar dhe të zbatueshëm.

b) Qeveria

15. Qeveria parashitroi se ligji nr. 99/2016 ishte miratuar më 6 nëntor 2016 dhe ishte publikuar më 8 nëntor 2016, dhe parashikonte se afati i ri do të ishte i zbatueshëm prej datës 1 mars 2017 – duke i dhënë në këtë mënyrë mundësi të mjaftueshme të gjithë të interesuarve që të njiheshin me afatin e ri.

16. Afati i ri kishte për qëllim që të promovonte sigurinë juridike dhe të shmangte që palët e interesuara të shqetësoheshin nga ndjenja e vazhdueshme e pasigurisë, teksa prisnin gjykimin përfundimtar të çështjeve të tyre në Gjykatën Kushtetuese.

17. Afati për kërkuesin që ky i fundit të paraqiste një ankesë kushtetuese kishte filluar të llogaritej nga momenti kur kishte ndodhur shkelja e pretenduar e të drejtave të tij kushtetuese – më konkretisht më 11 nëntor 2016 (data e miratimit të vendimit të Gjykatës Kushtetuese). Në këtë mënyrë, afati për ankesën kushtetuese të kërkuesit kishte përfunduar më 11 mars 2017.

18. Gjithashtu, Qeveria theksoi se në ndryshim nga situata në çështjen *Shkalla kundër Shqipërisë* (nr. 26866/05, 10 maj 2011), kërkuesi në çështjen konkrete nuk e mohonte se ishte vënë në dijeni për vendimin e Gjykatës së Lartë më 11 nëntor 2016. Ai thjesht nuk binte dakord me interpretimin e Gjykatës Kushtetuese, në lidhje me kohën se kur kishte nisur të përlogaritej afati katërmujor. Në lidhje me këtë aspekt, Qeveria argumentonte se nuk i takonte kërkuesit që të interpretoje parashikimet në lidhje me afatin.

19. Vetë ankuesi kishte krijuar situatën për të cilën ai po ankohej, sepse ai nuk kishte paraqitur ankesën e tij kushtetuese brenda afatit katërmujor.

2. Vlerësimi i Gjykatës

a) Parime të përgjithshme

20. Parimet përkatëse në lidhje me të drejtën për t'iu drejtuar një gjykate dhe, veçanërisht, për t'iu drejtuar gjykatave të larta, janë përmbledhur në vendimin *Zubac kundër Kroacisë* ([DHM]), nr. 40160/12, §§ 76–99, 5 prill 2018). Gjykata thekson se e drejta për t'iu drejtuar gjykatës mund të jetë objekt i kufizimeve, gjë e cila, sidoqoftë, nuk duhet të kufizojë të drejtën që i mbetet individit në mënyrë të tillë, ose në një masë të tillë, që të cenohet thelbi i së drejtës. Gjithashtu, një kufizim nuk do të ishte në përputhje me nenin 6 § 1, nëse nuk do të ndiqte një qëllim legjitim, dhe nëse nuk do të kishte një marrëdhënie të arsyeshme proporcionaliteti midis mjeteve të përdorura dhe qëllimit që kërkohet të përmbushej (ibid., § 78). E drejta për t'iu drejtuar gjykatës cenohet kur rregullat nuk i shërbejnë më qëllimeve të sigurisë juridike dhe administrimit të duhur të drejtësisë, dhe krijojnë një lloj barriere e cila nuk lejon që çështja e palës ndërgjyqëse të gjykohet sipas meritave të gjykatës kompetente (shih *Kart kundër Turqisë* ([DHM]), nr. 8917/05, § 79, GJEDNJ 2009 (ekstrakte), dhe *Arrozpide Sarasola dhe të Tjerët kundër Spanjës*, nr. 65101/16 dhe 2 të tjerë, § 98, 23 tetor 2018).

b) Zbatimi i këtyre parimeve në çështjen konkrete

21. Duke i zbatuar parimet e mësipërme në rrethanat e çështjes konkrete, Gjykata vëren se e drejta e individit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese sigurohet me anë të mundësisë së paraqitjes së një ankese kushtetuese. Kjo e drejtë, sidoqoftë, kufizohet *inter alia* nga afatet për paraqitjen e një ankese kushtetuese.

i. Qëllimi legjitim

22. Fillimisht, Gjykata duhet të shqyrtojë nëse kufizimi ka pasur një qëllim legjitim. Pa dyshim që ndryshimi i afateve për t'iu drejtuar gjykatave të larta është i lejueshëm në përgjithësi. Rregullat të cilët përcaktojnë procedurën dhe afatet e zbatueshme për mjetet ligjore kanë për qëllim të sigurojnë administrimin e duhur të drejtësisë dhe, veçanërisht, respektimin e parimit të sigurisë juridike, dhe palët ndërgjyqëse duhet të jenë të përgatitur se rregullat ekzistues do të zbatohen (shih *Miragall Escolano dhe të Tjerët kundër Spanjës*, nr. 38366/97, dhe 9 të tjerë, § 33, GJEDNJ 2000-I, dhe *Lay Company Limited kundër Maltës*, nr. 30633/11, § 56, 23 korrik 2013).

23. Më konkretisht, në lidhje me shkurtimin e afatit për paraqitjen e ankësës kushtetuese nga dy vjet në katër muaj, Gjykata nënvizon se parimisht, një ankesë kushtetuese paraqitet ndaj vendimeve gjyqësore përfundimtare dhe akteve të tjerë. Megjithatë, një vendim i dhënë nga Gjykata Kushtetuese mund t'i prishë këto vendime ose akte dhe ta rikthejë procesin në një gjykatë të një shkalle më të ulët, ose ta zgjidhë situatën për të cilën është bërë një ankesë me anë të mjeteve të tjera. Shkurtimi i afatit në fjalë, sipas gjykimit të Gjykatës, kishte për qëllim të përforconte sigurinë juridike dhe shërbente për të garantuar se nuk do të duhej një periudhë e tejzgjatur për ta zgjidhur një çështje përfundimisht.

24. Për këtë arsye, Gjykata gjykon se shkurtimi i afatit për paraqitjen e ankësës kushtetuese ka pasur një qëllim legjitim.

ii. Proporcionaliteti

25. Mbetet për t'u përcaktuar nëse, sipas të gjitha rrethanave përkatëse të çështjes, ka pasur një marrëdhënie të arsyeshme proporcionaliteti midis qëllimit dhe mjeteve të përdorura për ta realizuar atë.

26. Çështja konkrete ka të bëjë me aspektin, nëse mënyra sipas së cilës u zbatua afati i ri katërmujor në çështjen e kërkuarit përbën shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës.

27. Që në fillim, Gjykata vëren se përgjithësisht është një parim i njohur që rregullat proceduralë të zbatohen menjëherë për proceset në pritje (shih *Brualla Gómez de la Torre kundër Spanjës*, 19 dhjetor 1997, § 35, *Raportet e Gjykimave dhe Vendimeve 1997-VIII*, dhe *Galeano Peñas kundër Spanjës*, nr. 48784/20, § 52, 31 maj 2022); për këtë arsye, fakti se Gjykata Kushtetuese zbatoi një afat të ri për çështjet në pritje, në vetvete nuk ishte në kundërshtim me garancitë e dhëna në mbështetje të nenit 6 § 1 të Konventës.

28. Gjykata përsërit se zbatimi, qartësia dhe parashikueshmëria e parashikimeve ligjore dhe e praktikës gjyqësore, për sa kanë të bëjë me rregullat mbi formën, afatet dhe parashkrimin, garantojnë efikasitetin e të drejtës për t'iu drejtuar gjykatës (shih, *mutatis mutandis*, *Petko Petkov kundër Bullgarisë*, nr. 2834/06, § 32, 19 shkurt 2013, dhe *Gil Sanjuan kundër Spanjës*, nr. 48297/15, § 38, 26 maj 2020). Në lidhje me çështje të tilla si çështja konkrete, Gjykata gjykon se për t'u siguruar se nuk është cenuar thelbi i së drejtës së kërkuarit për t'iu drejtuar gjykatës, ajo duhet të shqyrtojë nëse zbatimi i afatit konkret mund të konsiderohej si i parashikueshëm për kërkuarit, duke pasur në konsideratë legjislacionin dhe praktikën gjyqësore përkatëse, si edhe rrethanat specifike të çështjes, dhe nëse, për këtë arsye, penalizimi për mosrespektim të afatit kohor shkelte parimin e proporcionalitetit (shih *Levages Prestations Services kundër Francës*, 23 tetor 1996, § 42, *Raportet 1996-V*; *Osu kundër Italisë*, nr. 36534/97, § 35, 11 korrik 2002; dhe *Majaki kundër Kroacisë* (nr. 2), nr. 16924/08, § 69, 19 korrik 2011; shi edhe *Zubac*, cituar më sipër, § 87 me referenca të tjera).

29. Në lidhje me parashikueshmërinë e kufizimit, Gjykata thekson se ndryshimet e vitit 2016 në ligjin për Gjykatën Kushtetuese u botuan në Fletoren Zyrtare nr. 210, më 8 nëntor 2016. Neni

71(a) i ligjit parashikonte se afati për dorëzimin e një ankese kushtetuese ishte katër muaj. Neni 86(3) i ligjit ndryshues parashikonte se afati i ri në nenin 71(a) do të ishte në zbatim që prej datës 1 mars 2017.

30. Sipas mënyrës se si kërkuesi i kishte kuptuar këto parashikime, ai mendonte se afati i ri do të ishte zbatohet për vendimet përfundimtare të shpallura nga data 1 mars 2017 dhe në vijim.

31. Megjithatë, Gjykata Kushtetuese zbatoi afatin katërmujor për të gjitha çështjet vendimi i të cilave kishte marrë një ankesë kushtetuese dhe ishte miratuar katër muaj përpara datës 1 mars 2017.

32. Në këtë rrethanë, Gjykata përsërit se autoritetet vendase (dhe qartazi gjykatat) fillimisht duhet të interpretojnë ligjin e brendshëm. Gjykata nuk do të zëvendësojë interpretimin e saj për atë të gjykatave në mungesë të arbitraritetit. Kjo zbatohet veçanërisht për interpretimin nga ana e gjykatave të rregullave të një natyre procedurale, të tilla si afatet për paraqitjen e dokumenteve ose dorëzimin e apelimeve (shih *Tejedor Garcia kundër Spanjës*, 16 dhjetor 1997, § 31, *raportet* 1997 VIII, dhe *Jensen kundër Danimarkës*, nr. 8693/11, § 35, 13 dhjetor 2016). Roli i Gjykatës kufizohet në verifikimin nëse efektet e një interpretimi të tillë respektojnë Konventën. Rregullat për afatet, apo zbatimin e tyre, nuk duhet t'i ndalojnë palët ndërgjyqëse të përdorin një mjet të disponueshëm. Gjithashtu, Gjykata duhet të bëjë vlerësimin e saj në çdo çështje sipas specifikave përkatëse të proceseve konkrete dhe duke iu referuar objektit dhe qëllimit të nenit 6 § 1 (shih, *Eşim kundër Turqisë*, nr. 59601/09, § 20, 17 shtator 2013).

33. Gjykata thekson se në Shqipëri, një ankesë kushtetuese (që është në dispozicion të individëve me qëllimin për të ngritur pretendimin se janë shkelur të drejtat e tyre kushtetuese) zakonisht dorëzohet ndaj vendimeve të Gjykatës së Lartë që janë marrë në procese penale, civile ose administrative. Ligji nr. 99/2016, teksa parashikonte se afati i ri katërmujor do të hynte në fuqi më 1 mars 2017, nuk përcaktonte nëse afati i ri katërmujor për paraqitjen e një ankese kushtetuese do të zbatohet për vendime përfundimtare të zakonshme të miratuara nga data 1 mars 2017 dhe në vijim, duke krijuar një pasiguri për këtë aspekt.

34. Gjykata ka pranuar se nuk është cenuar e drejta e ankuesit për t'iu drejtuar gjykatës, pasi parashikimet ligjore që mund të mos kenë qenë ta qarta, janë plotësuar me praktikën gjyqësore e cila ka qenë e botuar dhe e zbatueshme dhe mjaftueshëm precize për t'i bërë të mundur kërkuesit (nëse do të ishte e nevojshme së bashku me përfitimin për një këshillim) të vendoste se çfarë hapash do të duhej të merrte (shih *Cañete de Goñi kundër Spanjës*, nr. 55782/00, § 41, GJEDNJ 2002-VIII).

35. Praktika juridike vendëse koherente dhe zbatimi i vazhdueshëm i asaj praktike, normalisht do të përmbushte kriterin e parashikueshmërisë në lidhje me kufizimin për t'iu drejtuar gjykatave të larta (shih për shembull, *Zubac*, cituar më sipër, § 88). Për sa u përket ndryshimeve legjislative, ato hyjnë në fuqi pas një periudhe të caktuar, në një formë *vacatio legis*, e cila i lejon të gjithë personat e interesuar të njihen me rregullat e reja. Megjithatë, në çështjen konkrete, ligji nr. 99/2016 ka krijuar pasiguri për sa ka të bëjë me mënyrën me të cilën është përlllogaritur afati i ri për paraqitjen e një ankese kushtetuese; një gjë e tillë ngrinte nevojën për një sqarim të ri nga Gjykata Kushtetuese për metodën ekzakte që do të përdorej për përlllogaritjen e atij afati.

36. Duke qenë se çështja konkrete ka të bëjë me një situatë ku përfshihet një afat i ri, praktika e Gjykatës Kushtetuese nuk mund të jetë parë si një praktikë e realizuar. Ndryshimet në ligjin për Gjykatën Kushtetuese hynë në fuqi më 23 nëntor 2016 – që do të thotë pesëmbëdhjetë ditë pas botimit të tij në Fletoren Zyrtare më 8 nëntor 2016, ndërsa parashikimi për afatin e ri për paraqitjen e një ankese kushtetuese hyri në fuqi më 1 mars 2017. Ankuesi paraqiti një ankesë kushtetuese më 2 qershor 2017 ndaj vendimit të sipërpërmendur të Gjykatës së Lartë të datës 11 nëntor 2016 – një vendim që ishte miratuar përpara se të kishin hyrë në fuqi ndryshimet në ligjin për Gjykatën Kushtetuese. Ankesa kushtetuese e kërkuesit u deklarua e papranueshme më 29 qershor 2017 nga Gjykata Kushtetuese me arsyetimin se ishte dorëzuar jashtë afatit. Duke pasur në konsideratë atë kuadër kohor, zbatimi i nenit 86(3) në ligjin nr. 99/2006 nuk ishte bërë i qartë

nga Gjykata Kushtetuese në periudhën kur kërkuesi paraqiti ankesën e tij kushtetuese, ndërsa Qeveria nuk ka parashtruar argumente, apo nuk ka cituar ndonjë praktikë gjyqësore që të provojë të kundërtën.

37. Për këtë arsye, për qëllime të çështjes konkrete, këndvështrimi i Gjykatës Kushtetuese, se afati i ri vlente për ankesat kushtetuese të paraqitura ndaj të gjithë vendimeve të Gjykatës së Lartë të miratuar në periudhën nga data 1 nëntor 2016 dhe 1 mars 2017, nuk mund të konsiderohej se përbënte një praktikë të mirëpërcaktuar për të cilën kërkuesi duhej të kishte dijeni.

38. Duke marrë në konsideratë sa më sipër, Gjykata është e mendimit se nuk ishte e paarsyeshme që kërkuesi të ketë pritur që afati i ri katërmujor për paraqitjen e ankesës kushtetuese të zbatohet vetëm për ankesat ndaj vendimeve të Gjykatës Kushtetuese që ishin shpallur pas datës 1 mars 2017. Për më tepër, interpretimi i kërkuesit i rregullave proceduralë në fjalë nuk duket të jetë kontradiktor me parashikimin e nenit 86(3) të ligjit nr. 99/2016 (shih, *mutatis mutandis*, *Kravchenko kundër Ukrainës*, nr. 46673/06, § 45, 30 qershor 2016).

39. Për këtë arsye, Gjykata gjykon se duke pasur në konsideratë rrethanat e çështjes konkrete, zbatimi i kufizimeve procedurale nga Gjykata Kushtetuese nuk ishte mjaftueshëm i qartë dhe i parashikueshëm nga këndvështrimi i kërkuesit, dhe në këtë mënyrë nuk ishte në përputhje me parimin e sigurisë juridike. Nuk ka asgjë në sjelljen e ankuesit që të justifikojë se barra e pasojave nga ajo pasiguri do të duhej të binte mbi të (krahaso *Kravchenko*, cituar më sipër, § 47).

40. Në mbështetje të të gjithë atyre fakteve, Gjykata gjykon se ndaj kërkuesit ishte vendosur një barrë joproporcionale, duke prishur në këtë mënyrë balancën e drejtë dhe të nevojshme midis qëllimit legjitim për të garantuar respektimin e kushteve formale për të bërë një kërkesë në Gjykatën Kushtetuese, nga njëra anë, dhe së drejtës për t'iu drejtuar asaj gjykate, nga ana tjetër. Në çështjen konkrete, fakti se ankesa kushtetuese e kërkuesit ishte deklaruar e papranueshme pasi ishte dorëzuar përtej afatit katërmujor, në mungesë të një legjislacioni të qartë dhe praktikës së përcaktuar, e privonte ankuesin nga e drejta e tij për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese.

41. Për këtë arsye, është shkelur neni 6 § 1 i Konventës.

II. ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

42. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Kur Gjykata konstaton se ka pasur një shkelje të Konventës ose të protokolleve të saj dhe, nëse e drejta e brendshme e Palës së Lartë Kontraktuese lejon të bëhet vetëm një ndreqje e pjesshme, Gjykata, kur është e nevojshme, i akordon shpërblim të drejtë palës së dëmtuar.”

43. Kërkuesi nuk paraqiti asnjë pretendim për dëm pasuror dhe jopasuror, apo për kostot dhe shpenzimet, dhe Gjykata nuk gjen asnjë arsye që të bëjë një akordim të tillë.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, NË MËNYRË UNANIME

1. E deklaron të pranueshme kërkesën në lidhje me të drejtën e ankuesit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese;

2. Gjykon se është shkelur neni 6 § 1 i Konventës.

Hartuar në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më datë 29 nëntor 2022, sipas rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

KRYETAR
Pere Pastor Vilanova

SEKRETAR
Milan Blaško